

קשה, וכי גדול אשבוחי משבחה נפשיה מהלל את עצמו, שהעמיד את הדין על בוריו, ואין לו יותר מה לעיין בדין?

והכתוב [משלי כז ב]: "יהללך זר ולא פיך!"

ומתרגימן: שאני מילתא דבי דינא, שונה דבר זה שאינו אומר בשם עצמו אלא הוא דבר בית הדין, דאגדול רמנא, שעל גדול הדיינים מוטל לאומרו.

כמו ששנינו כי גדול הדיינים אומר את דברי בית הדין, כדתנן: גמרו את הדבר, לאחר

שגמרו הדיינים את המשא ומתן ביניהם ופסקו את הדין ברוב דעות, היו מכניסין אותן את בעלי הדין, שכן תחילה היו מוציאים אותם מבית הדין לאחר שהשמיעו טענותיהם, ולא היו נותנים לשום אדם להמצא יחד עם הדיינים בשעה שהיו נושאים ונותנים ביניהם, ולאחר שפסקו את הדין היו מכניסים את בעלי הדין, כדי להודיעם את פסק הדין.

גדול שבדיינין אומר לנתבע: איש פלוני אתה זכאי או איש פלוני אתה חייב וכך נגמר הדין.

הדרן עלך היו בודקין